DAVID MITCHELL

ROMANO „DEBESŲ ATLASAS“ AUTORIUS

Prižiūrėtojas

DEVYNIOS ISTORIJOS. VIENAS, KURIS ŽINO VISKĄ.

TYTO ALBA

DAVID MITCHELL

Prižiūrėtojas

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Danguolė Žalytė-Steiblienė

VILNIUS 2019

David MITCHELL
GHOSTWRITTEN
Hodder & Stoughton,
London, 1999

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 1999 by David Mitchell
© Danguolė Žalytė-Steiblienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2019
© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-372-7

... Ir nors aš tvirtinu žinąs daug daugiau, ar negali būti, kad net aš neįžvelgiau esmių esmės?

Vieni sako, kad niekada nesužinosime ir kad dievams mes tarsi musės, kurias vasaros dieną mušinėja berniūkščiai, o kiti sako priešingai – kad net žvirbliui plunksna nenukris, jei jos neužkliudys Dievo pirštas.

Thornton Wilder,
Šventojo Liudviko karaliaus tiltas

OKINAVA

Kas kvėpuoja man į sprandą?

Žaibiškai apsisuku. Šnypšdamos užsidaro tamsinto stiklo durys. Šviesa ryški. Tuščioje fojė labai švelniai siūbuoja dirbtiniai paparčiai, aukštyn žemyn. Saulės nubučiuotoje automobilių aikštelėje niekas nejuda. Tolumoje virtinė palmių ir sodriai mėlynas dangus.

– Pone?

Vėl apsisuku. Registratorė vis dar laukia, ištiesusi man rašiklį, jos šypsena nepriekaištinga kaip uniforma. Matau poras po makiažu, girdžiu tylą per įrašų muziką ir šnypštimą anapus tylos.

– Kobajašis. Aš neseniai skambinau iš oro uosto. Užsisakiau numerį. – Delnus bado. Spygliukai.

– Ak, taip, ponas Kobajašis... – Didelio čia daikto, kad ji manimi nepatikėjo. Nešvarieji amžinai registruojasi viešbučiuose pramanytomis pavardėmis. Kad sanguliautų su nepažįstamais žmonėmis. – Maloniai prašyčiau jūsų štai čia įrašyti pavardę ir adresą, pone... ir profesiją.

Rodau jai sutvarstytą ranką.

– Ko gero, anketą už mane teks užpildyti jums.

– Žinoma... Kas jums nutiko?

– Prisivėriau durimis.

Ji užjaučiamai krūpteli ir atsuka anketą į save.

– Jūsų profesija, pone Kobajaši?

– Inžinierius programuotojas. Rašau programas įvairioms bendrovėms pagal sutartis.

Ji suraukia kaktą. Neatitinku jos anketos.

– Vadinasi, neturite nuolatinės darbo vietos...

– Įrašykite bendrovę, kuriai dirbu šiuo metu. – Brolijos techniniam skyriui gauti patvirtinimą vieni niekai.

– Puiku, pone Kobajaši... Sveiki atvykę į „Okinavos sodo“ viešbutį.

– Ačiū.

– Atvykimo tikslas – darbas ar turizmas, pone Kobajaši?

Ar ne pašaipi jos šypsena? Ar neatsispindi veide įtarimas?

– Po truputį ir tas, ir tas. – Mano balsas ima skleisti alfa bangas.

– Tikimės, kad čia jums bus malonu. Štai jūsų raktas, pone. 307 numeris. Jei prireiks pagalbos, prašom nesivaržyti ir kreiptis.

Tavo pagalbos?

– Ačiū.

Nešvarieji, nešvarieji. Okinavos gyventojai niekada nebuvo grynakraujai japonai. Kiti, skystesni protėviai. Nusisuku ir einu prie lifto, ekstrasensiškai suvokęs, kad ji pašaipiai vyptelėjo. Nesivaipytų, jei žinotų, su kokiu protu susidūrė. Žadėtoji valanda ateis, jai ir visiems kitiems.

Didžiuliame viešbutyje nė gyvos dvasios. Tylūs vidurdienio koridoriai driekiasi į tolį, tušti kaip katakombos.

Numeryje nėra oro. Prieglobstyje naudotis kondicionieriais draudžiama, nes jie kenkia alfa bangoms. Iš solidarumo su broliais ir seserimis išjungiau jį ir atidariau langus. Užuolaidų ne-

atitraukiau. Niekada nežinai, kieno teleobjektyvas gali būti nukreiptas į tave.

Pažvelgiau pro langą tiesiai į saulę. Naha – pigus bjaurus miestas. Galėtų būti dar vienas Tokijo čiuptuvas, jei ne žalsvai mėlynas Ramiojo vandenyno ruožas tolumoje. Įprastas raudonai ir baltai dažytas televizijos bokštas, valdžios nurodymu transliuojantis smegenų plovimo laidas pasąmonę veikiančiais dažniais. Įprasti prekybos centrai tarsi belangės šventyklos, savo spindesiu akinantys nešvariuosius ir skatinantys laikytis taisyklių. Pramoniniai rajonai, fabrikai, nuodijantys orą ir vandenį. Dykvietėse ir šiukšlynuose – išmesti šaldytuvai. Nešvariųjų miestai – bjaurasties skiepūgliai. Įsivaizduoju, kaip Naujoji Žemė nušluos šį pūlinį tarsi galinga šluota ir grąžins pasauliui skaistumą. Paskui Brolija įkurs mūsų vertą valstybę, ir išlikėliai ją puoselės per amžius.

Apsiplovęs apžiūrėjau savo veidą vonios kambario veidrodyje. Tu esi vienas iš išlikėlių, Kvazarai. Griežti bruožai, paveldėti iš protėvių samurajų. Ryškūs antakiai. Ereliška nosis. Kvazaras, skelbėjas. Jo Aiškiaregybė įžvalgiai išrinko man vardą. Mano užduotis – spinduliuoti ištikimųjų visatos pakraštyje. Vienišas pranašautojas tamsoje. Šauklys.

Ūžia ventiliatorius. Jis beveik užgožia kažkur girdimą mažos mergytės kūkčiojimą. Kiek liūdesio šiame iškrypusiame pasaulyje. Pradedu skustis.

Pabundu anksti ir pirmas kelias akimirkas nesuvokiu, kur esu. Sapno dėlionė subyrėjo į atskirus kibukus. Tarp jų buvo toksai Ikeda, mano auklėtojas vidurinėje mokykloje, ir du trys bjauriausi skriaudikai. Šmėkštelėjo ir mano biologinis tėvas. Prisiminiau, kaip vieną dieną tie chuliganai privertė visą klasę apsimesti, kad aš miręs. Iki pietų žaidimas išplito visoje mokykloje. Visi dėjosi manęs nematą. Kai prabildavau, apsimesdavo,

kad negirdi. Apie pasismaginimą išgirdo ir Ikeda, ir ko gi ėmėsi šis asmuo, visuomenės paskirtas auklėti jaunąją kartą? Tas pašlemėkas paskutinę pamokų ruošos valandą atliko mano laidotuvių apeigas. Net smilkė smilkalus ir giedojo.

Kol Jo Aiškiaregybė neapšvietė mano gyvenimo, buvau bejėgis. Kūkčiojau ir rėkiau, kad liautųsi, bet niekas manęs nematė. Buvau miręs.

Pabudęs aptinku, kad mane ištiko erekcija. Per ilgai buvau veikiamas gama bangų. Medituoju, žiūrėdamas į Jo Aiškiaregybės paveikslą, kol praeina.

Jei nešvarieji taip nori laidotuvių, tai gaus jų su kaupu – Baltosiomis Naktimis, prieš Jo Aiškiaregybei pasirodant ir paskelbiant savo karalystę. Laidotuvių be gedėtojų.

Žingsniuoju pagrindine miesto gatve, Kokusaji Dori, mėtydamas pėdas ir vingiuodamas, kad suklaidinčiau seklius. Deja, mano alfa potencialo dar nepakanka tapti nematomam, todėl tenka persekiotojų atsikratyti senoviškai. Įsitikinęs, kad niekas manęs neseka, neriu į žaidimų centrą ir skambinu iš telefono būdelės. Telefono automato pokalbių slapta klausomasi daug rečiau.

– Broli, skambina Kvazaras. Prašom mane sujungti su gynybos ministru.

– Žinoma, broli. Ministras laukia tavo skambučio. Leisk tave pasveikinti sėkmingai atlikus užduotį.

Valandėlę teko palaukti. Gynybos ministras yra Jo Aiškiaregybės numylėtinis. Jis baigė imperatoriškąjį universitetą. Buvo teisėjas, kol išgirdo Jo Aiškiaregybės šauksmą. Jis – apsigimęs lyderis.

– O, Kvazaras. Puiku. Kaip sveikata?

– Tarnauju Jo Aiškiaregybei, ministre, todėl mano sveikata visada puiki. Išsigydžiau alergiją ir jau devynis mėnesius nesirgau...

– Mes tavimi patenkinti. Tavo tikėjimo jėga Jo Aiškiaregybei padarė didelį įspūdį. Labai didelį. Jis dabar atsiskyręs, medituoja į tavo sielą. Tik tavo, kad ji sustiprėtų ir patobulėtų.

– Ministre! Meldžiu perduoti, kad esu be galo dėkingas.

– Mielai. Tu to nusipelnei. Vyksta karas su miriadais nešvariųjų, ir žygdarbiai nelieka nepastebėti ir neatlyginti. Ir dar. Tu nori žinoti, kiek laiko turėsi laikytis atokiai nuo savo šeimos. Ministrų kabinetas mano, kad pakaks septynių dienų.

– Suprantu, ministre, – aš žemai lenkiuosi.

– Žiūrėjai žinias per televizorių?

– Aš vengiu nešvariųjų valstybės melagysčių, ministre. „Nes kokia gyvatė savo noru paklus gyvačių kerėtojo balsui?“ Nors dabar aš toli nuo Prieglobsčio, Jo Aiškiaregybės nurodymai įrašyti mano širdyje. Turbūt išjudinome širšes.

– Be abejo. Visi kalba apie terorizmą, rodo nešvariuosius, kuriems iš burnos virsta putos. Vargšų gyvulių beveik gaila... Beveik. Kaip ir pranašavo Jo Aiškiaregybė, jie niekaip negali suprasti, kad bausmes ant jų galvų užtraukė nuodėmės. Didžiuokis, Kvazarai, kad tu buvai išrinktas vienu iš teisingumo vykdytojų. 39-asis šventas apreiškimas: „Didžiavimasis auka – ne nuodėmė, o pagarba sau.“ Ir vis dėlto nekrisk į akis. Neišsiskirk iš minios. Apžiūrėk įžymybes. Tikiuosi, išlaidoms skirtų pinigų pakaks?

– Iždininkas buvo labai dosnus, o mano poreikiai kuklūs.

– Puiku. Vėl susisiek su mumis po septynių dienų. Brolija nekantriai laukia, kol mylimas brolis grįš namo.

Grįžtu į viešbutį vidurdienio apsiplovimo ir meditacijos. Suvalgiau kelis trapučius, jūrų dumblių traškučius, anakardžius ir atsigėriau žaliosios arbatos iš gėrimų automato prie savo numerio. Kai po pietų vėl išeinu, nešvarioji registratorė duoda žemėlapį, ir aš išsirenku lankytiną vietą.

Japonijos karinio jūrų laivyno štabas buvo įsikūręs į šiaurę nuo Nahos, skurdžiame parkelyje ant kalvos su vaizdu į miestą. Per karą jis buvo taip puikiai paslėptas, kad amerikiečiai užtiko jį tik praėjus trims savaitėms po Okinavos užgrobimo. Amerikiečiai – nelabai protinga padermė. Jie pražiopso akivaizdžius dalykus. Prieš dešimt metų jų ambasadai pakako įžūlumo neduoti Jo Aiškiaregybei leidimo nuolat apsigyventi Jungtinėse Valstijose. Be abejo, dabar Jo Aiškiaregybė gali keliauti kur nori, transformuodamas erdvę. Jis kelis kartus netrukdomas lankėsi Baltuosiuose rūmuose.

Sumoku už bilietą ir nusileidžiu laiptais. Aplink vėsi prieblanda. Kažkur laša vanduo. Amerikiečių grobikų laukė dar viena staigmena. Kad neprarastų kario garbės, visas kontingentas, keturi tūkstančiai žmonių, buvo nusižudę. Prieš dvidešimt dienų.

Garbė. Ką šis niekingas, stabų apsėstas nešvariųjų pasaulis nutuokia apie garbę? Vaikštau tuneliais, braukdamas per sienas pirštų galais. Glostau sienų randus, paliktus sprogusių granatų ir kirtiklių, kuriais kareiviai kasė tvirtovę, jausdamas mūsų dvasinę giminystę. Tokią pat, kokią jaučiu Prieglobstyje. Mano alfa koeficientas padidėjęs, todėl jaučiu jų sielų liekamąjį spinduliavimą. Klaidžioju tuneliais, nebesuvokdamas laiko tėkmės.

Ėjau palikęs šį paminklą kilnumui, kai atvažiavo autobusas su turistais. Dirstelėjau į juos – fotoaparatai, bulvių traškučių pakeliai, bukos Kansai regiono gyventojų minos ir bejėgiai proteliai, kurių alfa talpa mažesnė negu musės, – apgailestaudamas, kad man neliko nė vieno nuskaistinamojo skysčio buteliuko, kurį galėčiau numesti laiptais jiems įkandin ir užrakinti duris. Jie būtų apvalyti taip, kaip buvo apvalyti Tokijo gyventojai, apakinti pinigų spindesio. O jaunųjų karių, prieš kelis dešimtmečius paaukojusių gyvybę dėl įsitikinimų, – buvau tam pasiruošęs vos prieš septyniasdešimt dvi valandas, – sielos rastų ramybę. Juos

išdavė marionetinės vyriausybės, plėšiančios mūsų šalį po karo. Visus mus išdavė visuomenė, išsirutuliojusi į rinką „Disney“ ir „McDonald's“. Šitiek aukų – ir kam? Kad būtų pastatytas nepaskandinamas lėktuvnešis Jungtinėms Valstijoms.

Bet buteliukų nebeliko, taigi tenka pakęsti tuos nešvarius, plepius, besituštinančius, besiporuojančius, teršiančius kvankas. Man tiesiogine prasme pritrūksta oro.

Nusileidžiu nuo kalvos po palmėmis.

Kairės rankos delne yra taškas – alfa receptorius. Pirmą kartą suteikęs man asmeninę audienciją, Jo Aiškiaregybė atsuko mano plaštaką delnu į viršų ir švelniai spustelėjo smiliumi šį tašką. Pajutau keistą virpulį, tarsi būčiau kratomas elektros srovės, bet maloniai, o vėliau aptikau, kad mano gebėjimas susikaupti padidėjo keturis kartus.

Tą palaimintą dieną prieš pusketvirtų metų lijo. Nuo Fudzijamos plaukė debesų rikiuotės, aplink Prieglobstį, šiaušiami ryčio, bangavo laukai. Prieš dvylika savaičių įstojau į Broliją pagal naujokų priėmimo programą, o šį rytą sykiu su iždo jaunesniuoju sekretoriumi sutvarkiau vieną reikalą. Pasirašiau dokumentus, išvaduojančius mane iš materialiojo pasaulio kalėjimo. Nuo šiol Brolijai priklausė mano namas su visa manta, banko sąskaita ir pensijos fondo santaupos, golfo klubo nario kortelė ir automobilis. Net įsivaizduoti negalėjau, kad įmanoma būti tokiam laisvam. Mano šeima – mano nešvarioji biologinė šeima, kūnas ir kraujas – kaip ir reikėjo tikėtis, manęs nesuprato. Visą gyvenimą, kiekvieną jo milimetrą, artimieji matavo sėkmėmis ir nesėkmėmis, o aš ėmiau ir sulaužiau liniuotę į kelį. Paskutiniame laiške, gautame nuo motinos, ji pranešė, kad tėvas išbraukė mane iš testamento. Bet, kaip pasakė Jo Aiškiaregybė

(71-asis apreiškimas), „prakeiktųjų įniršis bejėgis kaip žiurkė, graužianti Šventąjį kalną“.

Jie ar šiaip, ar taip manęs nemylėjo. Jie net nebūtų žinoję, kad yra toks žodis, jei ne televizorius.

Lydimas saugumo ministro, laiptais leidosi Jo Aiškiaregybė. Jam artinantis šviesa ryškėjo. Pirmiausia pamačiau jo pėdas, apautas sandalais, paskui jo violetinius drabužius, galop – visą numylėtą Jo pavidalą. Jis man nusišypsojo, nes telepatiškai jau žinojo, kas aš ir ką nuveikiau.

– Aš esu Guru, – tarė jis. Atsiklaupiau, ir jis leido man pabučiuoti savo šventą žiedą su rubinu. Jaučiau jo alfa emanacijas, kaip kompasas jaučia magnetinį polių.

– Mokytojau, – atsiliepiau, – aš grįžau namo.

Jo Aiškiaregybė kalbėjo aiškiai ir gražiai, tarsi žodžiai sklistų Jam iš akių.

– Tu išsivadavai iš nešvariųjų buveinės, jaunesnysis broli. Nuo šiandien turi naują šeimą. Tu išaugai senąją, kūnišką, ir prisijungei prie naujosios, dvasinės. Nuo šios dienos turi dešimt tūkstančių brolių ir seserų. Iki pasaulio pabaigos šiai šeimai priklausys milijonai. Ir ji vis augs, leisdama šaknis visose tautose. Mes ieškome derlingos žemės svečiose šalyse. Mūsų šeima didės, kol aprėps visą pasaulį. Tai ne pranašystė. Tai neišvengiama būsima tikrovė. Ką dabar jauti, jauniausias mūsų šalies be sienų, be kančių gyventojau?

– Palaimą, Jūsų Aiškiaregybe. Mane lydi sėkmė: geriu iš tiesos šaltinio, nesulaukęs nė trisdešimties.

– Mano jaunesnysis broli, mes abu žinome, kad tave čia atvedė ne sėkmė. Tave pas mus atvedė meilė. – Paskui Jis mane pabučiavo – tarsi būčiau palietęs lūpomis amžinojo gyvenimo šaltinį. – Kas žino, – pasakė Mokytojas, – jei tavo alfa potencialas toliau didės taip sparčiai, kaip praneša švietimo ministras,

galbūt kada nors tau patikėsime labai svarbią užduotį... – Man apsalo širdis. Jie apie mane kalbėjo! Aš dar naujokas, o jie jau apie mane kalbėjo!

Kavinėse, parduotuvėse, įstaigose ir mokyklose, milžiniškame prekybos ir pramogų centro ekrane, kiekviename bute, primenančiame triušių narvą, žmonės žiūri reportažus apie nuskaistinimą. Kambarinė, atėjusi išvalyti mano numerio, be perstojo apie tai plepa. Nepertraukiu jos. Ji klausia, kokia mano nuomonė. Atsakau, kad esu tik inžinierius programuotojas iš Nagojos ir nieko apie tokius dalykus neišmanau. Mano abejingumo jai nepakanka, jos nuomone, privalau piktintis. Kad nesukelčiau įtarimo, turiu apsimetinėti. Kambarinė pamini Broliją. Atrodo, šlykšti šios šalies žiniasklaida bado mus nešvariais pirštais, nors mes perspėjome.

Po pietų einu nusipirkti šampūno ir muilo. Registratorė sėdi nugara į fojė, įsigėrusi akimis į televizorių. Televizija skleidžia nešvarybę ir melą, be to, kenkia galvos smegenų žievės plotui, kuriame sužadinamas alfa potencialas. Tačiau, pamanęs, kad kelios minutės nieko blogo nepadarys, imu žiūrėti su ja. Dvidešimt vienas nuskaistintas, keli šimtai – iš dalies. Nedviprasmiškas perspėjimas nešvariesiems.

– Negaliu patikėti, kad tai įvyko Japonijoje, – sako registratorė. – Amerikoje – taip. Bet čia?

„Žinovų“ grupė prie apskritojo stalo aptaria „piktadarybę“. Tarp „žinovų“ – devyniolikmetė popžvaigždė ir Tokijo universiteto sociologijos profesorius. Kodėl japonus domina tik popžvaigždžių ir profesorių nuomonė? Be perstojo rodomi tie patys kadrai: nešvarieji bėga iš metro stoties, nosinėmis užsidengę burnas, žiaukčioja, įnirtingai drasko sau akis. Kaip Jo Aiškiaregybė rašo 32-ajame apreiškime, „jei tavo akis skatina tave nusidėti, išlupk ją“. Nuskaistintųjų, ramiai gulinčių ten, kur

buvo apvalyti, vaizdai. Rauda neišmanėliai biologiniai artimieji. Ministras pirmininkas, didžiausias asilas iš visų, saikstosi, kad neras ramybės, kol „šio siaubingo nusikaltimo vykdytojai nebus nuteisti“.

Veidmainystė apakina. Negi jie nesupranta, kad tikroji piktadarybė – nuolatinis žmogaus sielos naikinimas šiuolaikiniame pasaulyje? Brolija viso labo stengėsi atremti tikrąją mūsų laikų baisenybę. Pirmasis ilgo karo, kurį likimas mums lėmė laimėti, susirėmimas.

Ir kodėl žmonės negali suprasti, kad priešintis beprasmiška? Kažkoks nusmurgęs politikas, dar vienas veidmainis kyšininkas, neteisėtų sandėrių tarakonas, kurio protelis net nepajėgus suvokti, kokioje pamazgų duobėje jis kepurnėjasi. Ir tokios nešvariųjų padugnės tikisi priversti Jo Aiškiaregybę daryti, ko jos nori? Įveikti bodhisatvą, dievišką būtybę, kuris panorėjęs tampa nematomas, keliauja oru, kvėpuoja po vandeniu? Teisti Jį ir Jo tarnus? Tai *mes* esame teisingumo vykdytojai! Be abejo, mano alfa koeficientas kol kas nedidelis, nei telepatija, nei telekineze neapsiginsiu, bet aš esu už šimtų kilometrų nuo nuskaistinimo vietos. Niekam netoptelės manęs ieškoti čia.

Išsmunku iš vėsios fojė.

Visą savaitę stengiausi nekristi į akis, bet perdėtos pastangos irgi gali atkreipti dėmesį. Todėl apsimetu, kad vaikštau į susitikimus darbo reikalais, ir nuo pirmadienio iki penktadienio lygiai pusę devynių pražingsniuoju pro registratorę, burbtelėjęs „Labas rytas“. Laikas vos slenka. Naha viso labo mažas miestelėlis. Pagrindinėmis gatvėmis pėdina pasipūtę amerikiečiai iš karinių bazių, kuriomis nusėtos šios salos. Daugeliui už parankės įsikibusios mūsų moterys. Japonės, vos prisidengusios audeklo skiautelėmis. Okinavos vyrai beždžioniauja užsieniečius. Vaikščioju po universalines parduotuves, stebėdamas begalines

trokštančiųjų ir perkančiųjų eiles. Vaikščioju, kol paskausta kojas. Sėdžiu įtartinose kavinėse, kur lentynos lūžta nuo smegenis prišiukšlinančių žurnalų. Slapta klausausi verslininkų, perkančių ir parduodančių tai, kas jiems nepriklauso. Paskui vėl vaikščioju. Pilki mulkiai žiopso į tarškančią žaidimų automatų beprasmybę kaip aš kadaise, kai Jo Aiškiaregybė dar nebuvo atvėręs man dvasios akių. Turistai iš žemyno vaikšto po suvenyrų parduotuves, dėžėmis pirkdami šlamštą, kurio iš tikrųjų niekam nereikia. Ant šaligatvių kaip paprastai laikrodžiais ir pigiais papuošalais be licencijos prekiauja užsieniečiai. Einu pro žaidimų automatų galerijas, kur po pamokų renkasi vaikai užnuodytomis smegenimis ir spokso į ekranus, kuriuose kaunasi pikčiurnos kiborgai, vaiduokliai ir zombiai. Tokios pat parduotuvės kaip ir visur kitur – „Burger King“, „Benetton“, „Nike“... Turbūt viso pasaulio pagrindinės gatvės supanašėjo. Vaikščiojau skersgatviais, kur namų šeimininkės vėdina čiužinius kaip prieš šešiasdešimt metų. Puodžius raupuotu veidu pasilenkęs prie žiedžiamojo rato. Ant apatinio laiptelio leisgyvė žmogysta, kosėdamas, bet vis tiek su cigarete burnoje, taiso vaiko dviratuką. Bedantė moteriškė merkia gėles į vazą prie šeimos altorėlio. Vieną popietę nuėjau į senuosius Riūkiū rūmus. Kieme stovi gėrimų automatai ir parduotuvė „Šventasis karys“, kurioje gali nusipirkti tik žiedų raktams ir fotografinės juostos. Ant senovinio pylimo knibždėte knibžda moksleivių iš Tokijo. Vaikinai atrodo kaip merginos, ilgaplaukiai, su auskarais ausyse ir išpešiotais antakiais. Merginos juokiasi į mobiliuosius kaip koatos. Nekęsk jų – ir teks nekęsti viso pasaulio, Kvazarai.

Na ir puiku, Kvazarai. Vadinasi, nekęsime viso pasaulio.

Vienintelė rami vieta Nahoje – uostas. Žiūriu į valtis, salos gyventojus, turistus ir didžiulius krovinių laivus. Man visada patiko jūra. Biologinis dėdė vesdavosi mane į uostą Jokohamoje.

Paprastai pasiimdavome kišeninį atlasą ir ieškodavome miestų ir šalių, iš kurių atplaukė laivai.

Be abejo, tai buvo prieš šimtą metų. Kol tikrasis tėvas pašaukė mane namo.

Kartą po vidurdienio apsiplovimo, atsipeikėjęs po alfa transo, pamačiau, kaip apskritas šešėlis su stipinais tirštėja ir virsta voru. Ketinau mesti jį į unitazą ir nuleisti vandenį, bet jis, mano nuostabai, perdavė alfa pranešimą. Be abejo, Jo Aiškiaregybė per jį siunčia man žinią. Guru turi šelmišką humoro jausmą.

– Neprarask drąsos, Kvazarai, mano išrinktasai. Drąsos ir stiprybės. Toks tavo likimas.

Puoliau prieš vorą ant kelių.

– Žinojau, kad jūs manęs nepamiršite, Viešpatie, – atsiliepiau ir leidau vorui ropinėti mano kūnu. Paskui įdėjau jį į stiklainį. Nusprendžiau nusipirkti musgaudį, kad turėčiau kuo penėti jaunesnįjį brolį. Mes abu esame Jo Aiškiaregybės pasiuntiniai.

Spėlionės apie „apokaliptinę sektą“ netyla. Mane tai be galo erzina. Brolija kovoja dėl gyvenimo, o ne dėl pražūties. Brolija – ne sekta. Sektos pavergia. Brolija išlaisvina. Sektų vadovai – sukčiai, kurių liežuviai dvišaki, už kulisų laikantys šliundrų haremus ir rolsroisų parkus. Man buvo suteikta garbė pamatyti, kaip gyvena Guru ir jo artimiausi bendražygiai. Moterų niekur nė ženklo! Jo Aiškiaregybės neapraizgęs lipnus gašlumo voratinklis. Žmoną jis išsirinko, kad gimdytų jam vaikus. Jaunesniesiems kabineto ministrų sūnums ir mylimiausiems mokiniams leista rūpintis kuklia Guru buitimi. Tie laimingieji dėvi tik strėnjuostes, todėl lotoso poza gali atsisėsti bet kada, kai tik Mokytojas teikiasi juos palaiminti meditacijai. O visame Prieglobstyje tėra trys kadilakai – Jo Aiškiaregybė puikiai žino, kada išvaryti nešvariuosius apsėdusius daiktiškumo velnius, o kada jais pasinaudoti kaip Trojos arkliu ir prasiskverbti į jų purviną tvirtovę.

Norėdamas nukreipti dėmesį nuo Brolijos, Jo Aiškiaregybė leido keliems žurnalistams Prieglobstyje filmuoti brolių ir seserų pratybas alfa potencialui didinti. Korespondentai apžiūrėjo ir mūsų chemijos laboratorijas. Mokslo ministras aiškina, kad mes gaminame trąšas. Brolijoje visi vegetarai, todėl reikia užauginti daugybę agurkų, juokauja jis. Pažinau brolius ir seseris. Iš ekrano jie telepatiškai drąsina brolį Kvazarą. Garsiai juokiuosi. Nešvariųjų televizijos hienos bando apkaltinti Broliją, nepastebėdamos, kad Brolija per jas perduoda žinią man. Saugumo ministras sutiko duoti interviu. Jis įtikinamai paneigė visus kaltinimus dėl Brolijos dalyvavimo nuskaistinime. „Velnius galima įveikti tik velniška klasta“, – moko Jo Aiškiaregybė 13-ajame apreiškime.

Bet apakusių nešvariųjų, atsimetėlių, interviu televizininkams kelia nerimą. Brolija su meile priėmė tuos žmones, bet jie atstūmė meilę ir, palikę Prieglobstį, vėl ėmė voliotis nešvarumuose. Iš savo beribio gailestingumo Jo Aiškiaregybė dovanojo šiems kirminams gyvybę – nors ko ji verta, šitaip gyvenant, – su sąlyga, kad nešmeiš Brolijos. Jei jie nepaisys šios sąlygos ir per spaudą bei televiziją ims skleisti melagystes apie Prieglobstį, saugumo ministrui duotas leidimas nuskaistinti juos kartu su šeimomis.

Televizoriaus ekrane apakusių nešvariųjų veidus slėpė kvadratėliai, bet žmogaus su mano alfa koeficientu neapgausi tokiomis klastotėmis. Viena buvo Majumi Aoji, įstojusi į Broliją kartu su manimi. Žodžiais ji prisiekinėjo ištikimybę Jo Aiškiaregybei, bet vieną rytą po aštuonių savaičių pamatėme, kad ji dingo. Visi įtarėme, kad ji – policijos agentė. Išgirdęs, kaip ji meluoja apie gyvenimą Prieglobstyje, išjungiau televizorių ir nusprendžiau niekada jo nebežiūrėti.

Praėjus savaitei po pirmojo skambučio skambinu į Prieglobstį. Atsiliepia nepažįstamas balsas.

– Labas rytas. Kalba Kvazaras.

– A, Kvazaras. Šį rytą informacijos ministras užsiėmęs. Aš jo pavaduotojas. Laukėme tavo skambučio. Pastebėjai, kad kilo masinė isterija?

– Taip, pone.

– Taigi. Tavo nuskaistinimo operacija buvo, ko gero, net pernelyg sėkminga. Jo Aiškiaregybė liepė tau perduoti, kad dar porą savaičių turi slapstytis.

– Aš visada paklūstu Jo Aiškiaregybės valiai.

– Be to, tau liepta kraustytis kur nors atokiau. Dėl viso pikto. Mūsų broliai nešvariųjų policijoje pranešė, kad paskelbta tavo paieška. Reikia elgtis atsargiai ir gudriai. Oficialiai mes neigiame prisidėję prie tavo dujų atakos. Taip laimėsime laiko ir sustiprinsime Broliją naujais broliais ir seserimis. Tokia taktika neapvylė pernai, vykdant nuskaistinimo operaciją Nagano prefektūroje. Tuos mėšlavabalius suklaidinti labai lengva.

– Jūs teisus, pone.

– Jei tave kartais suimtų, privalai prisiimti atsakomybę už dujų ataką. Pasakysi, kad buvai pašalintas iš Brolijos kaip pamišėlis ir tavo poelgį lėmė tik tavo noras. Paskui Jo Aiškiaregybė tave teleportuos iš kalėjimo.

– Žinoma, pone. Aš visada paklūstu Jo Aiškiaregybės valiai.

– Brolija tave labai brangina, Kvazarai. Turi klausimų?

– Svarsčiau, ar jau prasidėjo antras didžiojo nuskaistinimo etapas, pone. Ar mūsų pasiuntiniai jau teleportuoti į parlamentą pareikalauti, kad Jo Aiškiaregybės apreiškimai būtų įtraukti į mokymo programas? Jei delsime, nešvarieji gali...

– Kvazarai, tu kalbi nederamai! Kada tau buvo suteikta teisė svarstyti Brolijos užsienio politiką?

– Suprantu savo klaidą, pone. Atleiskite man, pone. Maldauju.

– Tau jau atleista, mylimas Jo Aiškiaregybės sūnau! Be abejo, jautiesi vienišas toli nuo šeimos?

– Taip, pone. Bet aš alfa bangomis gavau brolių ir seserų pranešimus per žinių laidą. O Jo Aiškiaregybė kalba man paguodos žodžius, kai medituoju tremtyje.

– Puiku. Dar dviejų savaičių turėtų pakakti, Kvazarai. Jei pristigsi pinigų, susisiek su Brolijos slaptąja tarnyba, kodas įprastas. Šiaip tūnok, ausis suglaudęs.

– Dar vienas klausimas, pone. Atskalūnė Majumi Aoji...

– Informacijos ministras atkreipė dėmesį. „O apakusių nešvariųjų kloaka bus amžiams uždaryta." Saugumo ministras imsis priemonių, kai tik dėmesys atslūgs. Ko gero, iki šiol mes buvome per daug atlaidūs. Bet dabar vyksta karas.

Po pietų per didžiausią karštį einu į uostą ir pasiimu nuo padėklo katerių tvarkaraštį. Išsitraukiu žemėlapį. Žemėlapius visada mėgau labiau už knygas, nes jie neįžūlauja. Niekada neišmetu žemėlapio. Vilioja salos, įspūdingi smaragdai mėlynoje kaip dangus jūroje. Išsirenku vieną, ji vadinasi Kumedžima. Pusė dienos kelio į vakarus, bet ne tokia maža, kad atvykėlis kristų į akis. Kateris ten plaukia tik kartą per dieną, rytą be penkiolikos septynios. Nusipirkau bilietą rytojui.

Iki vakaro sėdžiu krantinėje, kartodamas visus Jo Aiškiaregybės apreiškimus. Nepaisau prarastų sielų srauto, plūstančio pro šalį.

Galop raudona saulė virpėdama nusileidžia. Nepastebėjau, kaip sutemo. Grįžtu į viešbutį ir sakau registratorei, kad sutvarkiau reikalus ir anksti rytą išvykstu į Osaką.

Tokijo metro traukinys buvo sausakimšas kaip galvijų vagonas. Prisigrūdęs vidaus organų, kuriuos slepia kūnai, pridengti drabužiais. Tylintys, suprakaitavę. Būgštavau, kad koks nors kvailys per anksti nesutraiškytų buteliukų. Mokslo ministras išsamiai man išaiškino, kaip veikia įrenginys. Kai nuplėšiu plombą

ir vienu metu paspausiu visus tris mygtukus, man liks tik minutė išsiveržti į viršų, kol solenoidai sudaužys buteliukus ir prasidės didysis pasaulio nuskaistinimas.

Padėjau paketą ant bagažo lentynos ir laukiau paskirto laiko. Susitelkiau ir telepatiškai pasiunčiau drąsinamus pranešimus kitiems nuskaistintojams įvairiose Tokijo metro stotyse.

Apžiūrinėjau aplinkinius. Nešvariuosius, kuriems teks garbė būti pirmiesiems nuskaistintiesiems. Buki. Apgailėtini. Pavargę. Besmegeniai. Asilai, besisukantys begaliniame melagysčių, kančių ir nemokšiškumo verpete. Prie pat manęs miegojo apsiseilėjęs kūdikis megzta kepure, pririštas diržais prie motinos nugaros, jis trenkė pelke kaip paprastai maži vaikai. Mergaitė, supratau iš rausvos pelytės Minės, prisiūtos prie kepurės. Pensininkai, kurių niekas nelaukia, išskyrus senatvinę silpnaprotystę ir invalido vežimėlius senelių namų vienatvėje po magnolijomis. Jauni tarnautojai, daugelio nuomone, pačiame jėgų žydėjime, galva pilna godulio ir siekio žūtbūt prasimušti į žmones.

Šitų padugnių gyvybė ir mirtis mano rankose! Ką jie pasakytų? Kaip jie mėgintų mane atkalbėti? Kaip šie vabzdžiai įrodinėtų, kad turi teisę gyventi? Nuo ko pradėtų? Kaip buožgalvis kreiptųsi į dievaitį?

Vagonas susiūbavo, sugirgždėjo, mirktelėjo lempos, trumpam nugramzdindamos jį į prieblandą.

Dar ne laikas.

Prisiminiau žodžius, kuriuos Jo Aiškiaregybė ištarė rytą: „Anapus ribų, kur nebesiekia žmogaus protas, mačiau kometą. Ateina Naujosios Žemės laikas. Artinasi paskutinis teismas. Šiek tiek jį paspartinę, mes tik išvaduosime nusidėjėlius iš jų vargų. Sūnūs mano, jūs esate išrinktieji Dievo valios vykdytojai.“

Tas paskutines akimirkas, traukiniui jau įvažiavus į stotį, Jo Aiškiaregybė suteikė man jėgų, pasiuntęs regėjimą. Po kokių

trejų metų Jo Aiškiaregybė įžengs į Jeruzalę. Tais pačiais metais jam nusilenks Meka, o popiežius ir dalai lama panorės atsiversti. Rusijos ir JAV prezidentai maldaus Jo Aiškiaregybės globos.

Paskui, tų pačių metų liepos mėnesį, kometą aptiks visos pasaulio observatorijos. Per plauką neužkliudžiusi Neptūno, ji prisiartins prie Žemės ir užtemdys Mėnulį, liepsnõs net vidurdienio danguje virš pasaulio aerodromų, kalnagūbrių ir miestų. Nešvarieji išlėks į lauką pažiūrėti naujausios įdomybės. Ir gaus galą! Kometa skleis mikrobangų spinduliuotę, ir tik tie, kurių alfa koeficientas didelis, bus apsaugoti. Nešvarieji išmirs žiaukčiodami, draskydami sau akis, dvokdami tiesiai ant kaulų kepančiu kūnu. Išlikėliai pradės kurti Rojų. Jo Aiškiaregybė atskleis savo dievišką prigimtį. Drugys, išsivystęs iš Jo kūno lėliukės.

Įkišau ranką į sportinį krepšį su skylutėmis ir apgraibomis nuplėšiau plombą. Dabar reikia paspausti mygtukus ir palaikyti tris sekundes – nustatyti laikmačiui. Vienas. Du. Trys. Ateina Naujosios Žemės laikas. Tiksi istorija. Užtraukiau krepšio užtrauktuką, nepastebimai paleidau iš rankų ir vogčiomis koja pastūmiau po sėdyne. Vagone taip ankšta, kad zombiai nieko nepastebėjo.

Tebūnie Jo Aiškiaregybės valia.

Traukinys įvažiavo į stotį ir...

Girdėjau klegesį po kanalizacijos liuko dangčiu, bet nenorėjau, nedrįsau klausytis.

Jei klegesys kada nors taptų žodžiais... Ne dabar. Dar ne. Niekada. Kuo tai baigtųsi?

Aš įsimaišiau į žmonių srautą, plūstantį eskalatoriais. Šalin iš čia.

Man už nugaros traukinys, didindamas greitį, ištirpo padūmavusioje tamsoje.

Delnai prakaituoja ir peršti. Lango atbraila išdidžiai žingsniuoja kiras, žvilgčiodamas į vidų. Mina žiauri.

– Jūsų vardas, pone? – Senė užeigos namų šeimininkė išsišiepia kaip šventyklos dievukas. Ko jai vaipytis? Kad sunerimčiau? Juodų švarplių jos burnoje daugiau negu pageltusių dantų.

– Mano vardas Tokunaga. Buntaras Tokunaga.

– Tokunaga... Gražus vardas. Skamba didingai.

– Niekada nepagalvočiau.

– Kur dirbate, pone Tokunaga?

Klausimai, klausimai. Negi nešvarieji niekada nesiliauja?

– Aš paprastas tarnautojas. Dirbu niekuo neišsiskiriančioje bendrovėje. Vadovauju vienam nedidelio kompiuterių verslo skyriui Tokijo priemiestyje.

– Tokijo? Mat kaip? Niekada ten nebuvau. Pas mus atvažiuoja daug atostogautojų iš Tokijo. Žinoma, sezono metu, ne dabar. Pats matote, beveik tuščia. Aš važiuoju į didžiąją salą tik kartą per metus aplankyti anūkų. Įsivaizduokit, turiu keturiolika anūkų. Žinoma, sakydama „didžioji sala“, turiu omenyje Okinavą, o ne visą Japoniją. Kur nors toliau pavažiuoti net nesvajojau!

– Mat kaip.

– Kalbama, kad Tokijas labai didelis. Didesnis net už Nahą. Tai jūs skyriaus vedėjas? Tėvai jumis turbūt labai didžiuojasi. Kaip puiku. Būkite geras, užpildykite šitas prakeiktas anketas. Aš nesukčiau dėl jų galvos, bet duktė liepia. Tai susiję su licencijomis ir mokesčiais. Tikra kankynė. Ir nieko nepadarysi. Kiek laiko būsite mūsų Kumedžimoje, pone Tokunaga?

– Ketinu porą savaičių.

– Porą savaičių? Tikiuosi, rasite kuo užsiimti. Pats matote, mūsų sala nedidelė. Žvejyba, banglenčių sportas, nardymas – su kvėpavimo vamzdeliu arba akvalangu... Bet šiaip gyvenimas

čia labai ramus. Labai lėtas. Tikriausiai ne kaip Tokijuje. Turbūt žmona jūsų pasiilgs?

– Ne. – Laikas jai užkišti snukį. – Tiesą sakant, aš gavau atostogų dėl asmeninių priežasčių. Praėjusį mėnesį mirė mano žmona. Nuo vėžio.

Senajai raganai atsiknoja žandikaulis. Ji ranka užsidengia burną ir šnibžda:

– Dieve mano. Mat kaip... O aš vėl leptelėjau nei šį, nei tą. Mano duktė sarmatoje sudegtų. Net nežinau, ką pasakyti... – Ji atsiprašomai šnopščia, dar labiau mane siutindama, nes jai iš burnos trenkia krevetėmis.

– Nesijaudinkite. Mirtis išvadavo ją nuo kančių. Žiaurus išvadavimas, bet išvadavimas. Prašom nesigraužti. Tačiau aš truputį pavargęs. Gal palydėtumėte mane į numerį?

– Taip, žinoma... Štai jūsų šliurės, tuoj parodysiu vonios kambarį... Čia valgomasis. Prašom čia, vargšeli jūs, vargšeli... Dieve mano, ką jūs tikriausiai iškentėte... Bet teisingai padarėte, atvažiavęs į mūsų salą. Kumedžima puikiai gydo visas žaizdas. Visada taip maniau...

Po vakarinio apsiplovimo jaučiuosi pavargęs, nepadėjo jokie alfa meditacijos pratimai. Keikdamas savo silpnumą atsigulu, iškart užmingu – kaip į vandenį įkrintu ir ilgai negaliu pasiekti dugno.

Dugnas yra tunelis. Tuščias metro tunelis su bėgiais ir vamzdžiais. Mano darbas – eiti sargybą, saugoti jį nuo blogio, gyvenančio po žeme. Prie manęs prieina karininkas.

– Ką jūs čia veikiate? – griežtai klausia jis.

– Vykdau įsakymą, pone.

– Kokį įsakymą?

– Saugoti tunelį, pone.

– Prieglobstyje kaip paprastai painiava, – švilpteli jis. – Kilo

nauja grėsmė. Blogis gali jus sunaikinti tik tada, kai apie jus žino. Kol slėpsite savo vardą, viskas bus gerai. Dabar, sargybini, pasakykite savo vardą.

– Kvazaras, pone.

– O ankstesniame gyvenime? Jūsų tikras vardas?

– Tanaka. Keisukė Tanaka.

– Koks jūsų alfa koeficientas, Keisuke Tanaka?

– 16,9.

– Gimimo vieta?

Staiga suprantu, kad patekau į spąstus. Karininkas ir yra blogis. Jis mane kamantinėja, kad galėtų sunaikinti. Paskutinė galimybė apsiginti – neišsiduoti, kad jį perpratau. Aš vis dar nežinau, ko griebtis, kai tunelyje pasirodo mergina ir eina mūsų pusėn. Ji nešasi alto dėklą ir gėlių, kažkur ją esu matęs. Nenuskaistintais laikais. Blogis karininko pavidalu atsisuka į ją ir griebiasi tos pačios gudrybės:

– Negirdėjote apie blogį? Kas jums leido čia ateiti? Sakykite savo vardą, adresą, profesiją – tučtuojau!

Noriu ją išgelbėti. Nieko nesugalvojęs, čiumpu ją už rankos, ir mes nulekiame kaip vėjas.

– Kodėl mes bėgame?

Ant kalvos kažkokia užsienietė žiūri, kaip į žemę grimzta medinis stulpas.

– Atsiprašau! Neturiu laiko aiškinti! Tas karininkas netikras. Jo išorė apgaulinga. Tai blogis, gyvenantis šiuose tuneliuose!

– Patikėkit, jūs klystate!

– Tikrai? O *jūs* iš kur žinote?

Mes bėgame, stipriai laikydamiesi už rankų. Aš pirmą kartą žvilgteliu jai į veidą iš šono. Mergina šypsosi, laukdama, kol suprasiu šiurpųjį sąmojį. Aš žiūriu į veidą *tikrajam* blogiui.

Kitą rytą anksti einu apžiūrėti salos. Jūra žalsvai mėlyna su

pienišku atspalviu. Smėlis baltas, karštas ir birus. Išvystu nematytų paukščių ir gelsvai rožinių drugių. Per paplūdimį eina įsimylėjėlių porelė ir haskis. Vaikinas be perstojo kažką kužda merginai, o ši juokiasi. Šuo nori žaisti, bet per kvailas suprasti, kad pirmiausia turi kuriam nors atnešti lazdą. Porelė sustoja, ir aš pastebiu, kad nė vienas nemūvi vestuvinio žiedo. Suskretusioje krautuvėlėje nusiperku porą ryžių rutuliukų ir skardinę šaltos arbatos pietums. Valgau, sėdėdamas ant kažkokio kapo ir mąstydamas, kur paskutinį kartą nesijaučiau svetimas. Žinoma, išskyrus Prieglobstį. Praeinu pro seną kamparinį cinamoną ir lauką su pririšta ožka. Nuo kaitros leipėjančių valstiečių plačiakraštėmis pintomis skrybėlėmis radijytės groja šaižią vėjo atpučiamą popmuziką. Pakelės aikštelėse rūdija automobiliai, pro radiatorių groteles prasikalusi žolė. Vienišame kyšulyje stūkso švyturys. Einu prie jo. Ant durų kabo spyna.

Pakelėje sustojo cukrašvendrių augintojas ir pasisiūlė mane pavežėti. Man nutrynė kojas, todėl sutikau. Jis kalba vietos tarme, ir aš tik vargais negalais suprantu, ką sako. Iš pradžių ūkininkas šnekėjo apie orą, o aš atsakinėjau atitinkamais jaustukais. Paskui jis ėmė kalbėti apie mane. Žino, kuriame viešbutyje apsistojau, kuriam laikui, kokia mano pramanyta pavardė ir profesija. Net pareiškė užuojautą dėl žmonos mirties. Žodį kompiuteris taria taip, tarsi imtų į kabutes.

Grįžtu į užeigos namus, kur atidarytas liežuvautojų klubas. Be garso blykčioja ir mirksi televizorius. Ant kavos staliuko garuoja penki puodeliai žaliosios arbatos. Aplink ant žemų kėdučių įsitaisė vyriškis, iš pažiūros žvejys, moteris darbinėmis kelnėmis, sėdinti kaip vyras, plonalūpė džiūsna ir dar vienas vyras su milžiniška karpa, karančia nuo antakio kaip vynuogių kekė.

Dėmesio centre – senoji viešbučio savininkė.

ŽMONĖS, NESUSIKŪRĘ VIDINĖS ERDVĖS,
GALŲ GALE PUOLA PO TRAUKINIU.

DAVID MITCHELL (Deividas Mičelas, g. 1969 m.) – vienas žymiausių šiuolaikinių Jungtinės Karalystės rašytojų, aštuonių romanų autorius; du iš jų buvo pristatyti *Man Booker* premijai. 2007 m. žurnalas *Time* Mitchellą įtraukė į įtakingiausių pasaulio žmonių šimtuką. Jis dažnai vadinamas „europietiškuoju Murakamiu“: abiejų romanuose pilna keistų personažų bei istorijų, japoniško santūrumo ir nutylėjimų; abu taip pat sėkmingai derina intelektualumą su populiariu turiniu. Lietuviškai išleista jo knyga „Debesų atlasas“ – vienas įspūdingiausių britų literatūros kūrinių. Savo struktūra panašus ir pirmasis D. Mitchello romanas „Prižiūrėtojas“.

Okinava, Tokijas, Honkongas, Kinija, Šventasis kalnas Mongolijoje, Sankt Peterburgas, Londonas, Airijos sala, Niujorkas – devynios vietos. Devyni pasakotojai. Seksuali Ermitažo prižiūrėtoja, sektantas Okinavoje, jaunas džiazo mėgėjas iš mažutės plokštelių parduotuvės, sukčius britų teisininkas Honkonge, geniali fizikė Airijoje, senutė Kinijoje, bekūnė dvasia Mongolijoje, naktinės radijo laidos vedėjas Niujorke. Kas juos sieja? Kiekvienas pasakoja savo istoriją, kuri prasideda Okinavoje, ir veiksmas toliau slenka vakarų link pagal saulės judėjimo trajektoriją. Romane nėra nieko atsitiktinio: iš pirmo žvilgsnio chaotiškai atrodančios skirtingų žmonių istorijos yra neatsiejamai susipynusios. Tarpusavio sąsajų daugėja, kol galiausiai viskas susidėlioja į paveikslą – apgalvotą ir pribloškiantį reginį – nutapytą intelektualiai ir su didžiule išmone. Vaizdą, kuriame kiekviena detalė turi savo vietą. Vaizdą, kur kiekvienas įsivaizduoja esąs savo likimo šeimininkas, kol nepaaiškėja, kad pasaulis – tai didžiulis žvėrynas. Ir kad visus stebi Prižiūrėtojas. O kas prižiūri jį? Nereikšmingas vieno veikėjo poelgis tampa esminiu kitos istorijos veiksmu. Ir katastrofos nuojauta vis stiprėja.

ISBN 978-609-466-372-7
9 786094 663727
TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt